

ἐκρέπωνται εἰς μυρίας κατὰ τῶν νόμων ἀσελγείας καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς τρόμον δλόκληρον τὴν πόλιν.

Ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ φαίνεται βασιλικὸν ὄχημα, φέρον τὸν βασιλέα· οἱ διαδηλωταὶ ἀναγκάζουσι τὸν ἡνίοχον νὰ σταματήσῃ τοὺς ἵππους, ἐνῶ πῖλοι, μανδήλια, φέσια καὶ φωναὶ κάτω ἢ κυβέρησις πάλλουσιν ἀπαύστως εἰς τοὺς ἀέρας. Ὁ Ὅθων κινήσας καταφατικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ πλῆθος, λαμβάνει τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ. Πρὸς τὸ ἐσπέρας δὲ γίνεται γνωστὸν ὅτι, ὁ Μαυροκορδάτος παρητήθη καὶ ὁ Κωλέττης ἐκλήθη νὰ σχηματίσῃ τὴν νέαν κυβέρνησιν.

Ἄλλὰ καὶ πρὶν ἢ ἡ ὀχλαγωγία αὕτη λάβῃ χώραν, ὁ Μαυροκορδάτος ἐσκόπει νὰ ὑποβάλλῃ τὴν παραίτησίν του, νομίζων, ὅτι δὲν ἔχαιρε πλέον τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Βασιλέως, διότι οὗτος, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὑπουργείου, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν διαγγελέα του Δ. Μαυρομιχάλην νὰ μεταβῇ εἰς Μάνην, ἐναντίον τοῦ γενικοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον εἶχε ληφθῆ, ὅπως οὐδενὶ στρατιωτικῷ ἢ πολιτικῷ ὑπαλλήλῳ, ἰσχύοντι ἐν Μάνη, ἐπιτραπῆ ἢ ἐκείσε μεταβάσις πρὶν τοῦ πέρατος τῶν ἐκλογῶν.

Ἐπελθούσης τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως, ἡ συνέχισις τῆς ἐκλογῆς ἀνεβλήθη μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ τῆς νέας κυβερνήσεως.

Τοιαύτη ἐν ἀτέχνῳ σκιαγραφίᾳ ἢ πρώτῃ ἐν Ἑλλάδι βουλευτικῇ ἐκλογῇ, ἐκ γενικῆς μὲν ἀπόψεως πλήρης παροξυσμῶν καὶ καταχρήσεων, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἐπαρκῶς ὁμαλή, ὡς ἀπαρχὴ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βίου λαοῦ, μόνις ἀπαλλαγέντος μακραιωνος δουλείας καὶ ἔχοντος ἔτι ἀχαλίνωτα τὰ πάθη καὶ τὴν πολιτικὴν συνείδησιν ἀκατάρτιστον.

1890

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΟΒΟΥΜΑΙ

Τῷ Ἀλφρέδῳ Στίβενς

Σ' ἀγάπησα, κι' ἐλόγησα τὰ οὐράνια νὰ σιμώσω
 Κι' ἂν ἴσως βρῶ παράδεισο καὶ τὴν ζωὴν νὰ δώσω . .
 Σ' ἀγάπησα, κι' εἶχα φτερὰ σαῖταις κι' ἐπετοῦσα
 Ἄητό μ' ἐκράζαν τὰ πουλιά, κι' ἀδέλφια τὰ καλοῦσα.
 Σ' ἀγάπησα, ἦταν ἀνοιξίς καὶ ἡ γῆ γεμάτη ρόδα
 Κι' ἀναγαλλιάζαν τὰ στοιχειά, καὶ ἡ πλάσις ὅλη εὐώδα.

Κι' ἦταν φωτιά ἡ ἀγάπη σου κι' ἔκαψε τὰ φτερά μου
 Κι' ἐβρέθηκα ἀφ' τὸν οὐρανὸ μὲ μιὰ πεσμένος χᾶμου·
 Τὰ βόδα τῆς ἀγάπης μου τὰ ἐμάρανε ἡ πνοή σου
 Καὶ τώρα κλαίω καὶ ποθῶ τὸ φῶς τοῦ παραδείσου·
 Ἐγὼ θρηνῶ, κι' ἐσὺ γελᾷς, πανοῦργα μαυρομαμάτα,
 Κι' ὅμως ἀκόμη σὰν θωρῶ, τὰ δλόδροσά σου νειάτα
 Μ' ὅσα κακὰ κι' ἂν μοῦκαμες ὅταν μακρὰ σὲ νοιώσω
 Φοβοῦμαι ἀγάπη μὴν γενῆ τὸ μῖσός μου τὸ τόσο

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Μικροῦλα πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, πῶς θές νὰ 'στὸ ἐξηγήσω
 Τί αἰσθάνομαι ὅταν σὲ ἰδῶ, τί ἀκούω σὰν σ' ἀντικρύσω
 Εἶμαι μικροῦλα θὰ μοῦ πῆς, τὸ τί μοῦ λές δὲν ξέρω·
 Εἶσαι μικροῦλα κόρη μου, μὰ ἐγὼ γιὰ σὲ ὑποφέρω,
 Ὡσὰν διαμάντια λάμπουνε τὰ μάτια τὰ γλυκά σου
 Καὶ σὰν χρυσάφι εἶναι ξανθὰ τὰ δλόπυκνα μαλλιά σου.
 Ὡσὰν ἀητὸς πετᾷς ψηλά, στὸ κάθε σου τὸ βῆμα
 Ὡ! μὴ μοῦ γέρνης ντροπαλή, ἡ ἀγάπη δὲν εἶν' κρῖμα.
 Ἐανθοῦλά μου εἶσαι ἄγγελος, γιὰτὶ ὅταν σ' ἀπαντήσω
 Θαμπόνονται τὰ μάτιά μου καὶ τρέμω νὰ 'μιλήσω

Ζάκυνθος 1890.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

